

Dos *monjos* i set o vuit *monjes*—no sabríem quina escollir—; una dotzena de *catalanetes* que ja m'hi comencen a mastegar el castellà *ben-i-ben* malament; una nena que sap fer una veu de gallina admirable i que ja *ba-sola*; una altra nena rossa—la més maca de totes, també en sabem de dir la veritat—, una miqueta sèria, que quan sèu ens agrada molt, però molt, doncs m'hi ensenya un pamet de ben tornejades pantorrilles que per això sol sempre voldríem que *sagués*; i per a completar el sexe femení hi afegirem dues nenes—la gran ja fa vuit o deu anys que la veiem igual (soltereta i pretensiosa)—i que per fer més postin sempre solen dur les faldilles *planes*. En total 40 forasters! Ja és número! Heus-ací perquè és tan fàcil de pendre el número a una colònia tan i tan numerosa.

A nosaltres, però, els que ens fan més gràcia, són tres o quatre *pollitos* d'Olot mateix, que l'un perquè *embalatja* capses de cartró a *Bracelona* i ja sap firmar *Atoño*; l'altre perquè és germà d'aquest primer i ja vol ésser *pèrit-mecànic* a Terrassa—quin mal pèrit que en sortirà d'en *Paco Verbenas*!—; i l'altre *Paco* perquè l'han embalatjat a Saragossa per a què així potser serà *galeno* i que *Nostro Senyor* el coneix, ja es creuen ésser tots uns *senyorets* i més ricalxos que en Ford, marcant de *quiero y no puedo*! Ai vàlgam *Nostro Senyor*! Què hi farem!

Tota aquesta gent a Olot no hi *pinta* gran cosa. Com volem que hi *pintin* si Olot és terra de pintors? Fins les nostres modistetes es saben pintar més bé que cap *niña colonial*! Fixin-se amb els nostres *pollos-peres*—ja poden començar pel meu germà, si volen—i ja veuran quin *capità menaies* que m'hi treginent i que ja són uns bons *soldats* ja! Res, home, res! Ah, i les nostres *Turetes*! que bé encisen aquest país de *neus* i de *vent tallat*!

Quan ens fa més gràcia aquesta colònia de 40 *eròtics*, és quan els *niños* i *niñas* masteguen el castellà. No ens fan por, no, perquè m'hi diuen tantes bestieses. Potser encara els guanyàriem, que ja és tenir pretensions! Però, de totes maneres, han de saber que si bé nosaltres no ens podem fer (això és un dir) amb els *monjos*, en canvi hem anat a estudi als *Escolapios* i aquests si bé el solen parlar força malament el castellà, no obstant en sabem molt més que les *chicas de Don Gregorio*. Això si, nosaltres no som capaços de contestar: *ya me veto*, quan ens diguin *vete*; ni *ya oyo* quan ens diguin *oyes*?, sinó que fins som capaços de contestar: *ya me vayo* i *ya siento* respectivament. Ara diguin si no en sabem de dir bestieses!

Fa tanta xafagor, amics, que avui tot em surt *suat* i no sols els xistes sinó que fins la colònia em queda la mar de *suada*.

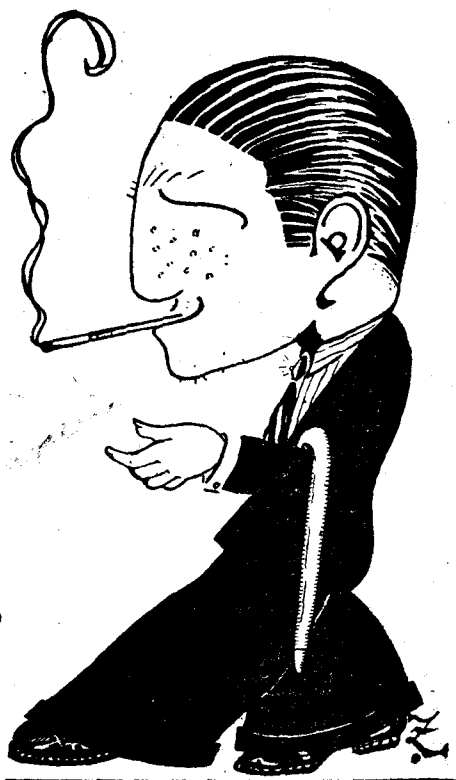
Per això plego i poso punt final i em perdonin els 40 al·ludits si no els hi he pres bé el número. Un altre dia serà que comptarem millor!

Apa, siau i que els hi provi per Olot!

JEPET CONTENT I ALEGRET

Caldites, Agost de 1927.

(Estic prenent banys en una banyera)

Nenes, obriu l'ull!...

Aquest és en Paco Verbenes.

Petita lliçó d'Economia Política

—En què consisteix l'economia política?

—Es la ciència que estudia la producció, la repartició i el consum de les riqueses.

—La mateixa persona pot ésser a la vegada productor i consumidor?

—No, la mateixa persona no pot ésser al mateix temps productor i consumidor. Aquell que produeix no consum, i el que consum no produeix.

—Podríeu posar-me un exemple per fer-me entendre com es reparteixen les riqueses?

—Prou. Imagineu-vos una gran olla plena de menjar, representant la riquesa. Al seu voltant hi han els consumidors, els rics. Darrera d'aquests, molt més nombrosos, hi ha els productors, els pobres. Aquests no poden arribar a l'olla. D'ull envejós contemplen empipats com els rics s'afarten, s'inflen, s'omplenen de menjar fins a engreixar-se extraordinàriament.

Sobtadament—tois els quaranta o cinquanta